

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Ing. J. Z.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Šabršulou
sídlem Jiřího z Poděbrad 1212, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020, č. j. KUZL 81166/2019, sp. zn. KUSP 56456/2019 ÚP-Ha

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 11. 5. 2020 doručenou zdejšímu soudu následujícího dne se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020, č. j. KUZL 81166/2019, sp. zn. KUSP 56456/2019 ÚP-Ha (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve kterém žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Staré Město, odboru stavebního úřadu a územního plánu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 7. 2019, č. j. MeUSM/03471/2019, sp. zn. SÚ/01523/2019/Ho (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Světelná reklama na domě č. p. 490, S. M., B.“ na pozemku parc. č. st. X v k. ú. Staré Město u Uherského Hradiště podané dle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném ke dni podání příslušné žádosti (dále jen „stavební zákon“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v první řadě odkazuje na veškerá svá podání a předložené listiny obsažené ve spisovém materiálu. Prvostupňové rozhodnutí bylo postaveno na sděleních orgánů, které nejsou dotčenými orgány a nejsou k vyjádření příslušné ani oprávněné. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s tvrzenými skutečnostmi a předloženými důkazy a rozhodl na základě subjektivního neodborného správního uvážení. Splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o umístění stavby podporuje odborné vyjádření paní PhDr. V. R., které žalovaný nevzal dostatečně v potaz. Žalobce dále namítá porušení principu rovnosti, jistoty, předvídatelnosti a legitimního očekávání. V této souvislosti odkazuje na jiná reklamní zařízení v okolí, která byla realizována. Vyjádření správních orgánů k těmto zařízením považuje za nedostatečná a postup správních orgánů ve svém důsledku znamená diskriminaci žalobce stran teritoriality místa podání příslušné žádosti o vydání územního rozhodnutí. Správní orgány se odchýlily od své ustálené rozhodovací praxe na základě zcela subjektivního názoru, k němuž nejsou náležitě odborně vybaveny. Na základě uvedených důvodů proto žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a jeho navrácení žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 30. 6. 2020, v němž navrhl zamítnutí žaloby. Zásada legitimního očekávání nemůže být interpretována tak, že je každý stavební úřad povinen rozhodovat o obdobných věcech podle rozhodnutí kteréhokoli dalšího stavebního úřadu. Žalovaný interpretuje zmíněnou zásadu jako povinnost rozhodovat obdobně o obdobných věcech, avšak v případě jednoho a téhož správního orgánu. Ke sdělení paní PhDr. V. R. žalovaný shrnuje svou argumentaci z napadeného rozhodnutí a konstatuje, že tento dokument v předložené formě není znaleckým posudkem a nelze jej považovat za podklad, který je schopný vyvrátit argumenty stavebního úřadu. Dále také upozorňuje, že součástí sdělení jsou technické podmínky snížení rizika ohrožení bezpečnosti při dopravě na dopravních komunikacích, jejichž splnění ale nevyplývá z technické dokumentace záměru žalobce. Ze sdělení tak podle žalovaného naopak vyplývá, že riziko existuje a představuje podmínky, které jsou ze strany žalovaného nevymahatelné.

IV. Další procesní vyjádření žalobce

4. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 24. 7. 2020, v níž nesouhlasil s tvrzeními žalovaného. Stavbu majáku považuje za srovnatelnou s jeho navrhovaným reklamním zařízením, ba dokonce tento maják představuje ještě větší riziko, vzhledem k vyzařovanému světlu v nočních hodinách. Dále konkrétně poukázal na zařízení umístěné na budově UNI HOBBY, o němž neuvedl informace přímo v odvolání, což ale neznamenal nemožnost přednést toto tvrzení v průběhu odvolacího řízení. Zákonem není vyloučena možnost doplnit svá tvrzení v průběhu odvolacího řízení. Nelze akceptovat závěr o tom, že k takové skutečnosti nebude přihlíženo z důvodu neuvedení této informace v samotném textu odvolání. Pokud tato tvrzení nebyla posouzena jako doplnění odvolání a vypořádána v rámci napadeného rozhodnutí, došlo ke stížení řízení závažnou procesní vadou. Nadto se jedná o totožné zařízení jako zařízení, k němuž si žádal o vydání územního rozhodnutí. Žalobce se rovněž domnívá, že zařízení u UNI HOBBY má větší vliv na provoz na pozemních komunikacích, než tomu je v případě jeho zařízení. K další žalobní argumentaci zopakoval svá předchozí tvrzení. V případě odborného vyjádření paní PhDr. V. R. zdůraznil ještě to, že nebyl povinen v průběhu správního řízení předkládat jakýkoliv znalecký posudek.
5. Podáním ze dne 3. 9. 2020 žalobce krajskému soudu doručil video reklamního zařízení UNI HOBBY.
6. V podání ze dne 25. 1. 2021 žalobce upozornil na nedalekou čerpací stanici BENZINA, na které se nachází reklamní displej promítající reklamy společnosti BENZINA a jiných subjektů.

V. Posouzení věci Krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.
9. Zdejší soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se nedostatečného vypořádání se s tvrzenými skutečnostmi a předloženými důkazy ze strany žalovaného, kterou vyhodnotil jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jedná se přitom o natolik závažné pochybení, kterým by se soud musel zabývat rovněž z úřední povinnosti.
10. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl

nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

11. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vyjádřil spíše obecně, soud se proto rovněž obecněji zabýval tímto tvrzením. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť se žalovaný zcela dostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce a předloženými důkazy. Konkrétněji žalobce uvedl, že se nedostatečně správní orgány zabývaly jinými reklamními zařízeními v okolí místa navrhovaného záměru reklamního zařízení. Ani s tímto se však soud neztotožnil, přičemž lze odkázat na s. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný těmito dle žalobce obdobnými zařízeními podrobně zabýval. Byť je na s. 9 uvedena citace ze stanoviska Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Uherské Hradiště, dopravního inspektorátu, žalovaný srozumitelně a dostatečně v napadeném rozhodnutí uvedl, proč své úvahy o toto stanovisko opřel. Soud proto v uvedeném postupu neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
12. Ve své replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na reklamní zařízení umístěné na budově UNI HOBBY, kterým se žalovaný nezabýval, ačkoliv toto tvrzení žalobce uvedl v průběhu odvolacího řízení. Konkrétně v žádosti o prodloužení lhůty k doložení přílohy odvolání ze dne 29. 7. 2019 žalobce uvedl: „*mimo jiné přikládám další fotografie reklamního zařízení, které je umístěno v obci Staré Město u Uherského Hradiště, ulice Východní 2819, na budově UNI HOBBY, které fakticky koresponduje s vlastnostmi mnou navrženého reklamního zařízení, a které bylo stavebním úřadem Staré město povoleno.*“ Žalobce tedy obecně poukázal na další dle jeho pohledu obdobný případ reklamního zařízení, které bylo povoleno. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že žalovaný explicitně neuvedl argumentaci, která by se výslovně vztahovala na případ UNI HOBBY. Nicméně toto žalovaný neučinil ani v případě dalších poukazovaných reklamních zařízení. Především ale z argumentace žalovaného vyplývá, jakým způsobem se vypořádal s námitkou porušení zásady legitimního očekávání, jak j uvedeno na s. 10 napadeného rozhodnutí. Soud proto v dané věci seznal rovněž vypořádání se s reklamním zařízením umístěným na budově UNI

HOBBY, byť tak žalovaný neučinil přímo s odkazem na toto zařízení, ale obecně při vypořádání námitky legitimního očekávání. Odkázat lze rovněž na argumentaci žalovaného zásadou koncentrace řízení vztahující se ke skutečnostem, které žalobce mohl uplatnit již v rámci řízení před stavebním úřadem, avšak tak neučinil.

13. Obecně lze dále uvést, že napadené rozhodnutí je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí lze také seznat, jakými úvahami se žalovaný řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, který tak byl zjištěn dostatečně a v souladu s § 3 správního řádu, a také z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i to, že žalobce se závěry žalovaného vyjádřenými v napadeném rozhodnutí sám polemizuje a nečiní mu problém podrobit je svému hodnocení, jež bude předmětem dalšího posouzení soudem níže.
14. Na základě uvedených skutečností soud proto neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Spornou otázkou v projednávané věci je především to, zda správní orgány dospěly ke správnému závěru ohledně žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby reklamního zařízení. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že rozhodnutí správních orgánů byla opřena o stanoviska orgánů, která pro danou věc nejsou rozhodná, naopak sám je přesvědčen, že by jeho žádosti mělo být vyhověno na základě odborného vyjádření PhDr. V. R. a legitimního očekávání, které vyvozuje na základě obdobných staveb, jež byly v okolí místa plánovaného záměru povoleny.
16. Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutkové okolnosti. Žalobce dne 25. 3. 2019 požádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Světelná reklama na domě č. p. 490 S. M. B.“, přičemž u stavebního úřadu učinil obdobná podání již 11. 4. 2016 a 19. 2. 2018, příslušná řízení však byla zastavena. Navrhovaná stavba světelné reklamy je umístěna v blízkosti čtyřramenné křižovatky v obci Staré Město u Uhreského Hradiště (křížení silnic I/50H a I/55), a to v nejbližší vzdálenosti 14 m od hranice křižovatky, a je koncipována jako světelné pohyblivé zařízení.
17. Stavební úřad svým rozhodnutím žádost žalobce zamítl. Dospěl k závěru, že realizace a užívání stavby by vedlo k narušení užívání přilehlých komunikací a ohrožení silničního provozu a že stavba není v souladu s územním plánem města. Konstatoval tak rozpor s § 24d odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), s § 15 odst. 3. vyhlášky č. 268/2009 Sb. o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška č. 268/2009 Sb.), s § 78 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a také s § 90 odst. 1 písm. a) a c) stavebního zákona. Své závěry opřel o stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství a stanovisko Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Uherské Hradiště, dopravního inspektorátu a Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Oddělení tisku a prevence.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání s obsahově obdobnými odvolacími námitkami jako v nyní projednávané žalobě. Žalovaný odvolání napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí nespatriil žádné důvody pro neslučitelnost záměru žalobce s územním plánem, a tudíž tuto otázku posoudil odchylně od stavebního úřadu. Naopak shodně posoudil otázku rozporu záměru žalobce s bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Rovněž se odkázal na výše uvedená stanoviska krajského úřadu, resp. policejních orgánů, nicméně korigoval závěr stavebního úřadu ohledně závaznosti těchto stanovisek. Tato stanoviska totiž nejsou závazná, ale mohou posloužit jako relevantní podklady pro správní řízení. Poukázal rovněž na možnost vyjádřit se ke všem podkladům řízení, a to včetně vyjádření Městského úřadu Staré Město u Uherského Hradiště, odboru správy majetku, investic a životního prostředí.
19. Krajský soud na tomto místě připomíná, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení znamenající, že řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady (ve svém komplexu). Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím, jelikož rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudky téhož soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66). To platí tím spíše, když odvolací orgán vychází ze stejného spisového materiálu, resp. stejných skutkových zjištění jako správní orgán prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33).
20. Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona platí, že umisťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.
21. V projednávané věci si žalobce žádal o územní souhlas, stavební úřad však splnění podmínek pro jeho vydání neshledal, proto v souladu s § 96 odst. 5 stavebního zákona zahájil územní řízení, jehož výsledkem bylo prvostupňové rozhodnutí.
22. Žalobce ve svém návrhu proti tomuto postupu nebrojí, soud se proto tímto aspektem ani nezabýval.
23. Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky
 - a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,

c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů⁴⁾ nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.

24. Jedním z prováděcích předpisů stavebního zákona je i správními orgány odkazovaná vyhláška č. 501/2006 Sb, podle jejíhož § 24d odst. 1 se stavby pro reklamu a reklamní zařízení nesmí umísťovat tak, aby narušovaly architektonický a urbanistický nebo pietní charakter prostředí, ohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách, obtěžovaly okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy.
25. Podle § 15 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb., dalšího z prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu, při provádění a užívání staveb nesmí být ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách.
26. Dle § 78 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je v bezprostřední blízkosti pozemní komunikace v obci zakázáno umísťovat cokoli, co by bylo možno zaměnit s dopravní značkou, světelným a akustickým signálem, dopravním zařízením nebo zařízením pro dopravní informace nebo co by mohlo snižovat jejich viditelnost, rozpoznatelnost nebo účinnost, oslňovat účastníky provozu na pozemních komunikacích nebo rozptylovat jejich pozornost způsobem ovlivňujícím bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
27. Právě s ohledem na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích správní orgány zamítly předmětnou žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby reklamního zařízení. Tento svůj závěr opřely o stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství; Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Uherské Hradiště, dopravního inspektorátu; a Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Oddělení tisku a prevence. Především ve vztahu ke stanovisku dopravního inspektorátu žalobce namítal, že se nejednalo o závazné stanovisko, v důsledku čehož stavební úřad dospěl k nesprávnému závěru ohledně jeho žádosti.
28. Při posouzení této námitky je však nutné poukázat na dříve uvedenou zásadu jednotnosti řízení. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že stanovisko Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Uherské Hradiště, dopravního inspektorátu není stanoviskem závazným, tudíž pokud k takovému závěru dospěl stavební úřad, dopustil se pochybení. Nicméně žalovaný jako odvolací správní orgán toto pochybení stavebního úřadu napravil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že rozpor předmětného záměru se stanoviskem tohoto orgánu nelze akceptovat jako samotný důvod zamítnutí žádosti, a to právě z důvodu, že Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Uherské Hradiště, dopravní inspektorát není v daném případě dotčeným orgánem. Jeho stanovisko je nezávazné, může však být podkladem řízení. S takovým závěrem se krajský soud ztotožňuje.
29. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012-38, z něhož plyne možnost využít stanoviska jiných než dotčených orgánů pro rozhodnutí správních orgánů. Konkrétně Krajský soud v Praze v předmětném rozsudku uvedl: „*Jestliže si správní orgán vyžádá pro účely řízení stanovisko jiného správního orgánu a obsah tohoto stanoviska převeze do odůvodnění svého rozhodnutí, potom je třeba, aby z odůvodnění jasně vyplynulo, jaký závěr z vyžádaného stanoviska vyplývá a jak tento*

závěr ovlivnil úvahu správního orgánu při hodnocení věci.“ Z citovaného rozhodnutí vyplývá podmínka odůvodnit, jaký závěr z vyžádaného stanoviska vyplývá a jak ovlivnil úvahu správního orgánu při hodnocení věci. V projednávané věci z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá naplnění těchto požadavků, tj. nebezpečí záměru pro bezpečnost silničního provozu z důvodu možného vlivu na pozornost řidičů, tudíž by došlo k ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu, na základě čehož stavební úřad a následně žalovaný nevyhověli žádosti žalobce o vydání příslušného územního rozhodnutí. Nejedná se tak o zamítnutí žádosti pouze na základě skutečností obsažených v nezávazných stanoviscích, ale o racionální úvahu správních orgánů učiněnou na základě daných stanovisek a dalších podkladů obsažených ve správním spise.

30. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce o nesprávném závěru správních orgánů ohledně jeho žádosti o vydání územního rozhodnutí založeného pouze na základě stanoviska orgánu, který však není dotčeným orgánem. Žalovaný jednak toto pochybení stavebního úřadu napravit (v napadeném rozhodnutí dal žalobci zapravdu, neboť výslovně konstatoval, že Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Uherské Hradiště, dopravní inspektorát není dotčeným orgánem a jeho stanovisko tak není závazné), jednak v dané věci bylo možné vycházet ze stanoviska Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Uherské Hradiště, dopravního inspektorátu jakožto jednoho z podkladů pro vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí, který je nadto velmi relevantní pro posouzení ochrany veřejného zájmu v podobě ochrany bezpečnosti silničního provozu. Správní orgány řádně odůvodnily, jakým způsobem toto stanovisko zohlednily ve své úvaze a jakou mu přisoudily váhu při posouzení předmětné žalobcovy žádosti. Soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení, jehož se žalobce dovolává. Tuto námitku soud proto vyhodnotil jako nedůvodnou.
31. Soud se zabýval také námitkou nedostatečného vypořádání se s odborným vyjádřením PhDr. V. R., z něhož dle žalobce vyplývá splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Ani této námitce však krajský soud nepřisvědčil a vyhodnotil ji jako nedůvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný seznámil s obsahem tohoto vyjádření a vzhledem k absenci formy znaleckého posudku jej vyhodnotil jako vyjádření podnikající fyzické osoby podle živnostenského zákona v živnosti „Psychologické poradenství a diagnostika“. Ze samotného vyjádření pak nevyplývá absence nebezpečí pro provoz na pozemních komunikacích v důsledku realizace záměru žalobce. Paní PhDr. V. R. ve svém vyjádření uvádí mimo jiné podmínky, za jejichž naplnění by nebezpečí bylo menší, což implikuje existenci jistého nebezpečí plynoucího z realizace záměru. Soud dále souhlasí s názorem žalovaného ohledně nevhodnosti argumentu spočívajícím ve sporadickém výskytu dopravních nehod v místě záměru. Jak žalovaný správně uvedl v napadeném rozhodnutí, zamítnutí žádosti žalobce takový stav uchovává. Naopak vydáním kladného rozhodnutí k žádosti žalobce by mohlo dojít k narušení této situace. Žalovaný z předmětného vyjádření PhDr. V. R. učinil logické závěry, které v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. Ve své replice pak žalobce argumentoval tím, že nebyl povinen v tomto směru předkládat žádný znalecký posudek. S takovým tvrzením zdejší soud souhlasí, nicméně současně je nutné zdůraznit, že žalovaný nepožadoval po žalobci, aby určitý znalecký posudek předložil. Žalovaný toliko konstatoval, že předložené vyjádření paní PhDr. V. R. nemá podobu znaleckého posudku, tudíž k němu přihlédl jako k vyjádření podnikající fyzické osoby.

32. Další část žalobní argumentace namítá rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou legitimního očekávání, principem rovnosti, jistoty a předvídatelnosti. Tato tvrzení žalobce opírá o jiné obdobné stavby v okolí místa svého záměru, přičemž tyto stavby byly povoleny, zatímco žalobcova žádost byla zamítnuta, čímž dochází k teritoriální diskriminaci žalobce. Konkrétně žalobce poukazuje na reklamní zařízení na ulici Rybářská 30 v Uherském Hradišti, na ulici Hulínská v Kroměříži, na ulici Dolní valy 655 v Uherském Brodě, na ulici Masarykovo nám. 134 v Uherském Brodě, na ulici Třída T. Bati ve Zlíně, kde jsou umístěna dokonce dvě reklamní zařízení, na ulici K Pasekám ve Zlíně, na nákupním centru Zlaté jablko a v jeho blízkosti ve Zlíně, na ulicích Žerotínova a Smetanova ve Vsetíně, na budově prodejny UNI HOBBY přímo ve Starém Městě či na stavbu vyhlídkové věže majáku Šrotík a stavbu lodi v katastrálním území Staré Město u Uherského Hradiště. Řada z uvedených staveb byla povolena a realizována v obvodu stavebního úřadu.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce legitimního očekávání konstatoval, že tuto zásadu nelze interpretovat jako právo na to, aby veškeré stavební úřady byly zavázány postupovat podle toho, jak v obdobné věci rozhodl kterýkoliv jiný stavební úřad. Blíže se žalovaný vyjádřil ke stavbě vyhlídkové věže majáku „Šrotík“ a stavbě „pirátské lodě“. Obě tyto stavby mají podle žalobce s ohledem na svůj neobvyklý tvar mnohem větší vliv na odpoutání pozornosti účastníků silničního provozu než žalobcův záměr. Žalovaný se však s tímto konstatováním neztotožnil a poukázal především na to, že obě stavby nelze považovat za obdobné ve vztahu ke světelné reklamě, která je předmětem podané žádosti.
34. Krajský soud se při posouzení námítky porušení zásady legitimního očekávání, na kterou žalobce navázal tvrzení o porušení principu rovnosti, jistoty a předvídatelnosti, nejprve obecně zabýval podstatou zásady legitimního očekávání, resp. principu vázanosti správních orgánů svou vlastní správní praxí. Zásada legitimního očekávání vychází z toho, že pokud správní orgán rozhodl určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat stejným nebo obdobným způsobem, tj. předvídatelně. Správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ K interpretaci zásady legitimního očekávání ve správním právu je však třeba přihlížet specificky: „*Tento postulát platí vždy pro konkrétní správní orgán a jeho rozhodovací činnost, neznamená tedy, že by např. všechny stavební úřady v celé republice byly tímto ustanovením vázány postupovat unifikovaně, to by prakticky znamenalo zavedení precedenčního systému práva, nadto do soustavy správních orgánů, nic takového ovšem z daného ustanovení nevyplývá, takový přístup by si vyžádal mnohem rozsáhlejší zásahy do právního systému.*“ (viz VEDRAL, J. Správní řád: komentář. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 103–104.). Současně je však třeba vždy zohlednit v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu také okolnosti daného případu, neboť každý případ je svým způsobem specifickým, jakož i soulad výsledného řešení s veřejným zájmem.
35. Na základě uvedeného vymezení zásady legitimního očekávání proto nelze dovodit závěr, který vyplývá z žalobní argumentace, že pokud byl v minulosti povolen určitý záměr reklamního zařízení, měly by v budoucnu být povoleny všechny obdobné záměry reklamního zařízení, neboť zde povolením některého z takových záměrů vzniká legitimní očekávání na povolení dalších obdobných záměrů. V praxi totiž může nastat celá řada

individuálních okolností, které jednotlivý další záměr reklamního zařízení odliší od těch předchozích, jejichž realizace byla povolena. Právě na tyto okolnosti je třeba upozornit v projednávané věci. Stavby, které žalobce uvádí jako příklady povolených staveb, nelze ztotožnit se žalobcovým záměrem reklamního zařízení. Každá z těchto staveb se liší v některém z podstatných prvků, ať již jde o velikost, umístění vůči vozovce, umístění z hlediska intenzity dopravy a povolené rychlosti na přilehlých pozemních komunikacích či způsobu prezentace reklamního sdělení. V neposlední řadě nelze u řady žalobcových srovnání přehlédnout ani místo, kde se uváděné záměry nachází, neboť o nich rozhodoval jiný správní orgán než stavební úřad, který ve vztahu k žádosti žalobce vydal prvostupňové rozhodnutí. To platí zejména pro případy nacházející se v Uherském Hradišti, Kroměříži, Uherském Brodě, Zlíně či Vsetíně. Pokud jde o reklamní zařízení společnosti UNI HOBBY, lze v tomto směru uvést, že se nejedná o srovnatelné reklamní zařízení se zařízením, k němuž žalobce žádal o vydání územního rozhodnutí (společnost UNI HOBBY má reklamní zařízení, které nemění svůj obsah, ale jde toliko o světelný nápis, zatímco v případě žalobce se jednalo o obrazovku s proměnlivým obsahem, nadto se nacházející v jiné dopravní situaci). Soud proto nesouhlasí s přesvědčením žalobce o srovnatelnosti obou zařízení. Naopak se krajský soud ztotožnil se správními orgány ohledně nebezpečného vlivu žalobcova navrhovaného reklamního zařízení na pozornost řidičů. Také v případě vyhlídkové věže majáku „Šrotík“ a stavby „lodě“ se zdejší soud přiklonil k závěru žalovaného, že se jedná o stavby zcela odlišné od žalobcova záměru koncipovaného jako světelné pohyblivé zařízení promítající pohyblivá videa. Tyto stavby mají zcela jiný primární účel, velikost a nepřitahují pozornost stejným způsobem jako případná videoreklama promítaná na reklamním zařízení žalobce.

36. Pokud ve svém dalším vyjádření žalobce předložil podklady a argumentaci ve vztahu k čerpací stanici BENZINA nacházející se nedaleko žalobcem plánovaného záměru, na které se nachází reklamní displej promítající reklamy společnosti BENZINA a jiných subjektů, jedná se o případ reklamního zařízení, které nebylo posuzováno ani správními orgány, neboť žalobce toto uvedl až v průběhu řízení před soudem. I na toto zařízení však lze vztáhnout výše uvedené obecné závěry týkající se zásady legitimního očekávání, neboť tyto závěry plně dopadají také na reklamní zařízení společnosti BENZINA. Soud znovu na tomto místě zdůrazňuje též individuální skutkové okolnosti každého případu, které je nutné v případě každého z uváděných reklamních zařízení vzít v potaz.
37. Soud proto nepřisvědčil porušení zásady legitimního očekávání a na ní navázaného tvrzení o porušení principu rovnosti, jistoty a předvídatelnosti v posuzované věci. Stejně tak nelze mít za to, že by žalobce byl jakkoliv teritoriálně diskriminován, pokud stavební úřad jeho požadovaný záměr z hlediska vydání příslušného územního rozhodnutí zamítl. Dle žalobce shodné případy se totiž oproti posuzovanému záměru liší, ať již z hlediska svého charakteru, tak z hlediska dopravní situace v daném místě, což bylo nutné při posouzení žalobcovy žádosti zohlednit. V každém případě totiž musí být zejména vždy posouzeny individuální okolnosti toho daného případu.

VI. Shrnutí a náklady řízení

38. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí zamítající žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby k reklamnímu zařízení a odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné

žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

39. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. října 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu